

Maraduk Šarlátek a kocour Zachariáš

1.

Maruška čekala, že pro ni bude hrozně těžké soustředit se v salonku na učení se slečnou Karneolovou. Měsíční dolina byla tak úžasná, plná záhad a dobrodružství, až měla během snídaně pocit, že každá minuta strávená uvnitř bude hoto-
vým utrpením.

Když se však se slečnou usadily v chladném salonku u krbu, v němž hořel oheň a okno do růžové zahrady bylo

Marmaduk Šarlátek a kocour Zachariáš

otevřené, z Marušky opadl veškerý nepokoj, který byl nahrazen nádherným klidem. Aby potěšila slečnu Karneolovou, svlékla si po snídani jezdecký oblek a vzala si šaty ze zeleného plátna. Barva šatů ladila se zelenými křesly a kobercem, a tak měla pocit, že do příjemného pokoje dokonale zapadá a je jeho součástí. Nobles přišel s nimi a nyní spal přitisknut k jedné straně krbu. Vévodkyně, spokojená v rákosovém košíku, jež pro ni sir Benjamín našel, dřímala na straně druhé. Maruška věděla, že Wrolf dosud spí před krbem v sále, jen mu nechali otevřené dveře, pokud by snad chtěl jít ven. Kozlík pracoval ve francouzské zahradě a sir Benjamín odjel navštívit své nájemce na odlehlém statku. Pokud Maruška věděla, byly se slečnou Karneolovou v domě samy – kromě zvířat, která spala, a tudíž se nepočítala.

Maruška se rozhlédla po salonku. Cembalo, z něhož vysvobodila onu překrásnou melodii, jako by nyní, když na ně někdo zahrál, ožilo. Šachové figurky a skříňka na šití však byly stále jako zamrzlé. Zvláště šití ji přitahovalo jako magnet. Měla pocit, že musí zvednout víko a podívat se, co je uvnitř.

„Prosím, slečno Karneolová, smím dnes dopoledne šít?“ zeptala se.

„Rozhodně ne,“ pravila slečna přísně. „Šijete v pátek. Dnes je pondělí. V pondělí se učíte číst nahlas verše – což je umění, v němž v žádném případě nejste tak zběhlá, jak byste měla být.“

Maruška otevřela ústa, jak se chtěla ohradit, ale pak vzhledla ke zvláštnímu tmavému obrazu nad krbem, a zase je zavřela. Trpělivost. Jen trpělivost. Malý bílý koníček

a zlatohnědé zvíře, běžící bok po boku přes lesní palouk, zřejmě nikam nespěchali. Možná tak už běželi celá léta, avšak štěstí, které z obrazu dýchalo, nekazil ani nejmenší stín netrpělivosti. Na venkově člověk jednoduše nespěchá. Maruška vstala, z hromádky naskládané v rohu bankálu si vzala knihy veršů a rozložila je na stolku z růžového dřeva.

Nejdřív předčítala z knížечky v odřené olivově zelené vazbě. Byl to svazek francouzských básní, který patřil slečně Karneolové. Prozradila Marušce, že ho dostala ještě jako mladá dívka od jistého francouzského uprchlíka, jenž do Anglie utekl před jednou z těch revolucí, které propukají ve Francii každou chvíli. Bydlel v podnájmu ve stejné cornwallské vesnici, kde v té době dělal faráře otec slečny Karneolové.

Slečna Karneolová učila Francouze anglicky a věnovala mu knihu anglických básní a on ji na oplátku učil francouzsky a daroval jí tyto francouzské verše. Na předšádce knihy bylo vyvedeno překrásným rukopisem její jméno – Jana Karneolová. Pod něj připsal své jméno Louis de Fontenelle. Dnes Marušku napadlo, že se slečny Karneolové zeptá, jaký byl.

„Byl to velice pohledný mladý muž, vysoký a snědý,“ popisovala jí ho slečna Karneolová, „a velmi aristokratický – byl markýz. A také ohromně nadaný, výborný jazykovědec, hudebník, badatel a vědec. A také byl mužem činu – v mládí býval důstojníkem u jezdeckva. Ale jako tolik jiných Francouzů, i on, bohužel, byl tím strašným ateistou, jenž nevěří v Boha. Když to můj otec zjistil, už ho nikdy nepustil na faru.“

Marmaduk Šarlátek a kocour Zachariáš

„Co se s ním stalo?“ vyzvíдалa Maruška.

„Jednoduše odešel,“ odpověděla slečna Karneolová s lehkým povzdechem a Maruška, ačkoliv se chtěla zeptat na tisíc věcí, udržela jazyk za zuby a už nic dalšího neřekla, protože další otázky nedovoloval způsob, jakým si slečna Karneolová vzdychla.

Slečna Karneolová obvykle pozorně poslouchala, když její žačka četla nahlas, a přísně ji opravovala, jenomže dnes ráno byla trochu nepozorná, jako by chtěla být kvůli oživeným vzpomínkám chvíli sama.

„To bude pro dnešek stačit, moje milá,“ pravila, když Maruška dočetla báseň. „Nyní bych chtěla, abyste nějakou krátkou báseň složila sama. Já si mezitím odskočím nahoru a pozašívám si závěsy u postele. Jak jsme si večer při příjezdu všimly, nikdo v tomto domě zřejmě nelátá a nezašívá.“

„Vím, co bych chtěla napsat,“ vyhrkla Maruška. „Včera ráno jsem hrála jednu melodii. Vyšla z cembala, když jsem ho otevřela. Můžu k ní napsat slova?“

„Můžete, moje milá,“ přitakala slečna Karneolová. „Vím, že vám mohu věřit, že nebudete zahálet, nýbrž že budete sedět ve správné pozici, jak se sluší na dámu, s nohama u sebe a rovnými zády, dokud báseň nenapíšete co nejlépe.“

S tím si zvedla sukně a zmizela ve dveřích na věž.

Maruška si donesla pero a papír a opět se usadila v křesle před krbem. I když byla do jisté míry poslušná, nebyla možná poslušná tak docela, protože neseděla úplně správně. Žáda sice měla rovná, avšak rozzlobeně kopala nohama, až jí spodničky šustily. Nenáviděla, když jí někdo takhle hatil

plány. Před snídaní chtěla vidět kuchyň, kocoura a moře, a nakonec z toho neviděla nic. A nyní ani nesměla zvednout víko skříňky na šití. To bylo od Měsíčního zámku ošklivé.

„Píseň“, napsala nahoru na papír, a jak rozhněvaně přitlačila, odlétla jí od hrotu kapka inkoustu... Ale viděla přece Robina. Robin se objevil jako odměna pro hodnou holčičku, protože se nakonec neprocpala do kuchyně... Měsíční zámek jí věci ukazoval, ale svým způsobem a podle svého uvážení. Jenom musí být trpělivá.

Usmála se, hodila pokaňkaný papír do ohně, vzala si čistý list a začala znovu od začátku. K jejímu překvapení a přes její momentálně vzpurnou náladu přicházela slova snadno a zapadala do melodie vycházející z cembala. Měla dojem, že sama vůbec neskládá. Slova přilétla otevřeným oknem z růžové zahrady jako hejno motýlů, cpala se jí pod brk a padala na papír.

Píseň

*Jako oštěp či kord,
tak rozkošně štíhlá,
stejně něžná a vlídná
je má dáma sladká.*

*Jak vítr na vlnách,
jako šíp letící,
veselá, rozmilá,
snadno se potěší.*

Marmaduk Šarlátek a kocour Zachariáš

*Jako vzdech či luzné,
něžné tóny houslí,
jako rosa zrána,
lehkých křídel chvění.*

*Jako hvězdy s lunou
v nádheře zářivé,
jako duch ze snění,
lásce odepřené.*

Když dopsala, přešla k cembalu, otevřela je a hned svou píseň zahrála a zazpívala... Vlastně ne, nebyla to její píseň, patřila někomu jinému... A opět si byla jistá, že ji v růžové zahradě někdo poslouchá. Rozběhla se k oknu a vyhlédla ven. Měla dojem, že tam zahlédla malou postavičku, spíše vílu než lidskou bytost. Když se ale podívala pozorněji, nespatriła nic, jen houští šípkových růží a všechny ty krásné ptáčky s křídly v barvách duhy. Dnes ráno zpívali přímo božsky, cvrlikali, šveholili, jásali, pokřikovali, hvízdali a broukali ve chvále jaru, až byl div, že jim neprasknou hrdélka. A který že ptáček to takhle cvrká? Maruška slyšela o cvrčilkách, ale nemyslela si, že žijí v Anglii. Cvrkání, které začínalo jen jako tenká nitka zvuku, sílilo, až vůbec neznělo jako broukání, spíš jako když vám vře velká konvice plná vody. Nevycházelo z růžové zahrady, nýbrž z místnosti za ní. Maruška se obrátila. Mezi Noblesem a Vévodkyní, spícími ve svých košicích před krbem seděl, do plamenů hleděl a hlasitě předl černý kocour.